

AZ OLIMPIA SZELLEME

PÁRATLAN OLDAL - LXVII. évfolyam, 44. szám, 2023. november 3.

Ez az ötkarikás rémálom, ami örökké ott kísért a kormányzat várbeli kolostorában. Néha bizonytalankodva elhessegetik, miközben alig várják, hogy visszatérjen, mert valamiért beleszerettek. A miniszterelnök kedvenc gyereke, mondják, már ha megszületne. A szellemről most Fürjes Balázs nyilatkozott, hogy hát mégiscsak milyen jó lett volna. Szinte hallom a sóhajtását. Bizony, bizony, milyen jó lett volna, csak hát az a borzasztó ellenszél, amit a Momentum keltett, bezavart. „Az a felfordulás, amely a pályázat elgáncsolásához vezetett 2017-ben, egy biztos olimpiától fosztotta meg Magyarországot.” Ez már, ugye, önmagában sem igaz, mert pontosan lehetett tudni, hogy a pályázat gyenge lábakon állt. Rendben van, mindenkinek lehetnek álmai. „Lett volna esélyünk a 2032-es olimpiára” – állítja, bár ezt soha, semmilyen hiteles forrás nem erősítette meg. De most jön a legszebb rész: „Most nem azon menne a teoretikus vita, hogy szükség van-e a Galvani hídra, vagy az ötvenéves HÉV-kocsik leszerelésére...”

Pedig Fürjes még rokonszenvesnek is látszott a többi NER-es között, és egy ál-kormányzati pozícióból foglalkozott is Budapesttel, ám ekkora marhaságot talán nem lenne szabad mondania. Tudnia kellene, és nyilván tudja is, hogy ha a kormánynak kicsit is fontos lenne a főváros, nem szorongatná a nyakát minden lehetséges pénzügyi és propagandaeszközzel. Ha egy politikus azt állítja, hogy az elővárosi közlekedés és egy Duna-híd az olimpia megrendezésének függvénye, akkor nagyon rossz idők várnak ránk. És azt is tudjuk, hogy az ilyen ártatlannak látszó, szellemidéző mondatok mögött ott van az egyszer már kimondott orbáni gondolat: „Magyarország olimpiai ország.”

Bizony, nehéz egy szellemet visszakényszeríteni a palackba. Pláne, ha nem is akarják.